

Világosság és Élet

a hatvani Belvárosi Egyházközség lapja

2018.

HÚSVÉT

Az öröm nem megvásárolható, az a feltámadt Jézus Krisztussal való találkozásból fakad....

Életünkben vannak megnyugtató szavak. Sok - sok édesapa, édesanya, nagyszülő, barát, testvér csitítgatja ezekkel a szavakkal szeretteiket: „Nincs is olyan nagy baj”. Sok szülő mondja gyermekének, amikor nem sikerül egy dolgot, vagy felelet, és összetörve megy haza a gyermek: „Nincs is olyan nagy baj”. Bár van baj, mégis a vigasztalhatatlannak, jól esik hallani a bajt eltusoló mondatot. Az életünk során később is várjuk, hogy majd valaki, aki szeret, ezzel fog bízni: „Nincs is olyan nagy baj”. Amikor egy betegségbe kerülünk, és diagnosztizálnak egy betegséget, érezzük, hogy baj van, mégis jólesik a hitet, reményt adó bátorítás: „Nincs is olyan nagy baj”. A hitet, reményt adó bátorítás miatt összeszedjük erőnket, magunkat. Sok ember azért indul el lefelé a lejtőn, mert hit, remény nélkül él, és nem képes tovább látni. Tudjuk, hogy az élet legnagyobb bajaiban, betegségben, nagyon nehéz mindnyájunknak kimondani: „Nincs is olyan nagy baj”. Igen nagy baj van, amikor elveszítünk valakit, aki nagyon fontos volt számunkra. Ilyenkor, nem is tudjuk kimondani, „nincs is olyan nagy baj”, mert tudjuk jól, hogy nagy a baj. Hiába mondják: „az idő majd bekötözi a sebet”, vagy „majd megszokod valahogy az új helyzetet”. A tanítványok, Jézus kereszthalálát követően érezték, NAGY A BAJ. Jézus édesanyja, Mária volt egyedül optimista, és anyai szívében érezte: „Nincs is olyan nagy baj”... A tanítványokkal, nem lehetett volna elhíttetni, hogy nincs is olyan nagy baj. Nagyon nagy volt a baj... Júdás elárulta Jézust, a Mestert. A katonák elfogták, megkínózták... A tanítványok magára hagyták... Hát hogyan lehetett baj, amikor Péter apostol megtagadta, és a tanítványok elfutottak, mentették a bőrüket... Sokan ott se voltak, amikor Jézus szenvedett, meghalt... Figyeljük meg a haldokló Jézust! Az Ő kimondott szavaiból, szerintem az vehető ki, hogy „Nincs is olyan nagy baj”. „Nincs is olyan nagy baj” Anyám! Látod, ott van János! Ne félj! Aztán, amikor János apostolhoz szólt: „nincs is olyan nagy baj” János, látod, ott van az ÉN ANYÁM! Jézus halálának pillanatában a templom kárpitja kettéhasadt, sötétség támadt, és különleges jelenségek, történések kísérték Isten Fiának halálát. Sokak számára egyértelművé vált, hogy nincs is olyan nagy baj, mert Jézus, nem egy egyszerű ember volt. Viszont a főpapok, az írástudók, a vádlói, a gúnyolói és az Őt bántalmazó katonák, de még a helytartó, Pilátus is, Nagypénteken ezt a mondatot, hogy „nincs is olyan nagy baj”, nem merték kimondani, sőt örültek Jézus halálának. Húsvétvasárnap pedig már azon gondolkodhattak, NAGY A BAJ, mert Jézus feltámadt, és vajon mi lesz velük, mert az Isten Fiát juttatták keresztre. Mit tettünk? Óriási hibát követtünk el. Jézus feltámadásának reggelén, a sírhoz érkező asszonyokat kérdezi az angyal: „Ne féljete! Ti a keresztre feszített názáreti Jézust keressétek? Feltámadt, nincs itt! Nézzétek, itt van a hely, ahová temették. Siessetek, és mondjátok meg tanítványainak és Péternek: Előttetek megy Galileába. Ott meglátjátok majd őt, amint megmondta nektek.” (Mk 16,6)

Az asszonyok lelkéből eltávozott a félelem, ez onnan látszik, hogy nagy örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt tanítványainak. Sőt, útközben, még a feltámadott Jézussal is találkoztak.

Húsvét reggelén az a legnagyobb örömhír az asszonyoknak, amit az angyaltól is, és Jézustól is hallanak, hogy „Nincs is olyan nagy baj”, mert Jézus él. Keresztre feszítették, meghalt, eltemették, de feltámadt és él. A feltámadt Jézus azt üzeni, neked és nekem, hogy „nincs is olyan nagy baj”. és nem kell félni többé. Számunkra is legyen a Húsvét, Jézus feltámadása pozitív üzenet! Ha mégis elkeserednénk, mert a betegség próba tesz, vagy, mert gyászolunk, mert elveszítettünk valakit, tegyük szerető mennyei Atyánk elé életünket, akkor biztos, hogy békességgel hordozzuk majd mi is az életünk megpróbáltatásait. Jézus Krisztus feltámadt, Ő él, akkor mi is, akik hozzá tartozunk élni fogunk, és mi is fel fogunk támadni. Kedves Testvérek! Ezután őszintén tudjuk elfogadni, hinni és remélni, hogy NINCS IS OLYAN NAGY BAJ, SŐT, ÖRÜLNÜNK KELL, MERT JÉZUS KRISZTUS LEGYŐZTE A HALÁLT, EL VAN KÉSZÍTVE A HELY A MENNYEI ATYÁNÁL, TEHÁT, VAN FOLYTATÁS SZÁMUNKRA!...

**Kívánjuk, hogy a FÖLTÁMADT és ÉLŐ JÉZUS KRISZTUS adjon Mindenkinek
ÁLDOTT és BOLDOG ÉLETET, HÚSVÉTI HITET ÉS ÜNNEPEKET !**

Jézus elmegy Jeruzsálembe...

Nagyon fontos, hogy ki – ki hogyan éli meg a Nagyböjtöt és a Nagyhét néhány napját. Engedjük, hogy Isten megmutassa nekünk, hogyan érdemes, és hogyan nem érdemes megélni ezeket a napokat, amely napok csúcsa, a Jézus Krisztus feltámadása.

A Szentírásból, nézzük meg azt az embercsoportot, amelyről, azt mondjuk, „sokaság”. Amiért összegyűlt ez a sokaság, annak az volt az oka, hogy akkor ünnepelték őseik, az Egyiptomból való kivonulást. **A főpapok, a farizeusok szerették volna az ünnepet, Jézus mentes ünneppé tenni.**

Tehát, az ünneplő sokaság, tulajdonképpen, nem Jézus miatt volt ott.

Amikor követték, akkor sem Őmiatta tették ezt sokan, hanem, valami látványosat akartak látni.

Gondoljunk csak az 5000 ember megvendéglésére, ahol fizikailag is jól laktak az emberek, hát jó hogy maradni szeretettek volna, ezért úgy tapadtak Jézusra és a tanítványokra, hogy még pihenésre sem nagyon maradt idejük. Amikor a várva várt csoda elmaradt, akkor az emberek lelkesedése is csökkent. Például, amikor Jézus saját hazájában tanít, nem is tudott ott egyetlen csodát sem tenni, azon kívül, hogy néhány beteget meggyógyított. Amikor Virágvasárnap, Jézus számárháton megjelent Jeruzsálemben, a sokaság üdvözölte Őt, de igazából nem is Ő kellett, hanem a csodát várták Jézustól. Talán azt, hogy Messiásként vessen véget a római elnyomásnak.

A sokaság tehát, egyfajta szenzációhajhászás miatt van ott Jézus körül, és nem azért, mert szerették, vagy követni akarták volna Őt. Jeruzsálemben a sokaságban, Jézus tanítványai is ott voltak. Számukra az elmúlt napok igen megrázóan teltek. Lázár feltámasztása után az apostolok féltették Jézust, és magukat is. Azt hitték, az ellenségei megpróbálnak majd az életére, életükre törni. Félnék tehát, aggódnak Jézus miatt, és bizonyára maguk miatt is, de Jézust nem lehetett lebeszélni arról, hogy ne menjen be Jeruzsálembe. Jézus elmegy és így az apostolok is, részesei lesznek az eseményeknek. Látják az ünneplő tömeget, meg is lepődnek, mert ilyen fogadtatásban nem igen volt részük. Hallják a „Hozsannát”, de igazából nem értik, hogy mi is történik. János apostol az evangéliumban meg is jegyzi, hogy a tanítványok csak Jézus kereszthalála, feltámadása után emlékeznek vissza erre az eseményre, és csak akkor értik meg, hogy egy régi jövendölés beteljesülését élhették át. A farizeusok, amikor meggyőződtek róla, hogy Lázár valóban él, és a szemtanúk beszámolója alapján azt is biztosra vehették, hogy, Lázár tényleg meghalt, de Jézus feltámasztotta, elhatározták, hogy Lázárt, mint bizonyítékot, és Jézust is el kell távolítani. Nem maradhat életben Lázár, aki egyszer már meghalt, és az sem, Aki ilyen csodát tett, mert akkor egyre többen fognak csatlakozni hozzá. El is határozzák, hogy Lázárt is, de Jézust is meg kell ölni, még az ünnep előtt, nehogy az ünnep alatt zavargás üsse fel a fejét Jeruzsálemben. A farizeusok tehát olyan ünnepet akartak, és úgy akarták ünnepelni őseik Egyiptomból való kivonulását, hogy nincs ott Jézus, és amelyben nincsenek olyan emberek, akik Jézusról, és csodatetteiről tesznek tanúságot, vagy beszélnek. Minden próbálkozásuk ellenére azonban az ünnep Virágvasárnapon lett, és senki emberfia nem tudta a mennyei Atya tervét átírni, vagy megváltoztatni. A főpapok és a farizeusok is megdöbbenek, amikor látták, hogy semmit sem tudnak tenni, amikor mindenki Jézust követi. Bár jó lenne azt mondani, hogy ez tényleg így volt, de, mi már ismerve az utána következő napok eseményeit, azt látjuk, hogy Virágvasárnap, Jézus éljenzése, csak a látszat volt. Csak látszat volt, hiszen akik Virágvasárnap ünnepelték, pénteken már ellene voltak. Azt viszont láthatjuk, hogy a főpapok, a farizeusok gonosz szándéka, vagyis, hogy Jézus mentes legyen az a hét, az nem valósult meg, hiszen nemcsak azon a Virágvasárnapon, hanem egész héten, egyértelműen Jézus a főszereplő. Jézus, egész földi életében ment valahová. Ment Szamáriába, hogy a pogány asszonynak elmondja, milyen az élő víz. Ment mindenfelé, hogy terjessze az Isten országát, és ment Jeruzsálem felé, a Golgota felé, a keresztre, a megváltás felé.

Életében úgy haladt, hogy tudta mi vár rá. Jézus Krisztus úgy ment Jeruzsálembe, hogy pontosan és világosan tudta, hogy mi fog történni vele, hogy ott mi vár rá. Éppen ezért mondhatjuk: Jézus tudatosan ment Jeruzsálem felé. Nem azt mondta: éppen ez a legközelebbi város, most menjünk oda, mert ott van valami szükség ránk, hanem Jézus Krisztus tudatosan vállalta ezt a földi életet, utat, és a megváltásunkat.

Testvérem! A te Megváltód is Jézus Krisztus, aki Jeruzsálembe ment az ítéletre, a keresztre, helyetted, miattam. Boldog vagy, ha azért az áldozatáért, tudod Őt dicsérni.

Jézus utolsó vacsorája...

Előttünk van még Jézus utolsó vacsorája, a Nagycsütörtök estéje, és vár ránk még a Nagypéntek, Nagyszombat szomorúsága, de ha még előbbre tekintünk, mi már látjuk a Húsvétot, Jézus feltámadását. Régen, a sokaság jó része azért ment Jézushoz, mert látták a csodáit, és látták Lázár feltámasztását is. Úgy látszik, ezek a csodák azonban mégsem voltak elegendők ahhoz, hogy Jézust, ne feszítsék keresztre. Hiába minden, ha nem jut el a lényeg az emberekhez, ha nem ismerik fel az Eucharishtiában (Oltáriszentségben), hogy Jézus úgy van köztünk, mint a világ Megváltója.

Testvérek! Törekedjünk nagyon is, a Jézussal való személyes kapcsolatra, a szentmisében, az imádságban, a Bibliaolvasásban, és a csendben. Komolyan kell vennünk keresztény életünket és azt, hogy Jézus Krisztus nem egy látványosság, és nem egy régi múzeumi tárgy, amit megnéz, vagy akihez egyszer – kétszer, nagyünnepekkor el – el megy, majd aztán tovább megy az ember, hanem ma is, ÉLŐ VALÓSÁG. Azért mondom ezt, mert nagyon is így van. Mi, ne tartozunk azon sokak közé, akik csak Karácsonykor, meg Húsvétkor jönnek el a templomba, és megnézik, tényleg itt van - e az Úr Jézus, és megint el leszünk egy darabig, de Nélküle. Jézus azért maradt itt köztünk, hogy Ővele, állandó, stabil, folyamatos összeköttetésben, és személyes kapcsolatban legyünk. Ne engedjük, hogy a Jézussal való kapcsolatunk meggyengüljön, hanem legyünk Vele, folyamatos kapcsolatban. Létfontosságú ez a kapcsolat! Legyünk szoros kapcsolatban Jézus Krisztussal, és ne engedjük, hogy sodródjunk az árral, ami sajnos előfordulhat a mi életünkben is, hogy mi is bár itt vagyunk Jézus közelében, de közben mégis távol vagyunk, mert valami eltereli a figyelmünket, vágyainkat. Aki nem kötődik szorosan Jézushoz, annak az egész élete csak egy látszat élet, homokra épített élet, mely előbb – utóbb összedől, és nem marad belőle, csak egy romhalmaz. Tehát, mi arra törekedjünk, hogy életünk alapja, Jézus Krisztus legyen! Ne éljünk, és ne ünnepeljünk úgy, hogy itt vagyunk mi vendégek, de hiányzik Jézus Krisztus az ünnepelt. Az a Jézus Krisztus, aki itt maradt velünk, köztünk az Eucharishtiában (Oltáriszentségben). Ne hagyjuk Őt magára, ne menjünk el mellette, hanem álljunk meg, és engedjük, hogy megérintsen bennünket, és életet adjon nekünk. Mi, már láthatjuk, hogyan élte meg Nagycsütörtök este Jézus Krisztus, a tanítványaival eltöltött utolsó órákat, vacsorát. Érezhető, hogy az Utolsó vacsorát, és az utána következő órákat megtöltötte, átszötte Jézus szeretete, az a szeretet, mely mindvégig türelmes volt mindenkihez. A szeretete jóságos volt, nem gerjedt haragra, nem viselkedett bántóan és nem róta fel a rosszat akkor sem, amikor Júdás az utolsó vacsora közben elhagyta a társaságot, hogy elmenjen és elárulja Őt. Nem kezdi el szidni Júdást, nem vereti meg a tanítványokkal, hanem engedi elmenni. Jézus, soha nem gyűlölt senkit, hanem jóságos szeretettel fordult mindig, mindenki felé. Jézus Krisztus szeretete mindent eltűrt, és a szeretete el nem múlik soha. Bár, elvárhatta volna Jézus a tanítványaitól is, hogy szeretben éljenek, de akkor még ezt nem tette, mert tudta, hogy nem egyszerű az Ő követése, és nem egyszerű a tökéletes szeretet megélése. Tudta viszont, hogy a szeretetének egyszer lesz hatása, és nemcsak a tanítványai, hanem sokan fogják élni a szeretetet, melyet Ő élt. Jézus Krisztus, minden nap ad nekünk újabb és újabb esélyt arra, hogy éljük a szeretetet, és várja, hogy az Ő jóságát, megbocsátását, ahogyan Ő tette, mi is gyakoroljuk napról - napra. Jézus Krisztus szüntelenül velünk van, köztünk él az Eucharishtiában (Oltáriszentségben), és mivel szeret, figyel is minket, és arra törekszik, hogy segítsen rajtunk, hogy megáldjon, pedig nem érdemeljük meg a szeretetét. Tudjuk, a bűnt nem szereti, de a bűnöst igen, ezért ha kérjük tőle a bűneink bocsánatát, akkor Ő azt örömmel megadja. Jézus Krisztus, segíteni akar mindig abban, hogy helyrehozzuk a rossz döntéseket, és a szeretetlenségeinket. Azt gondolom, hogy számunkra az egyik legfontosabb üzenete a nagyhétnek, és ad értelmet egész életünknek, az a szeretet, amelyet Ő megmutatott és élt. Ma is jelen van, Isten szerete Jézus által, és elér minden embert. Mivel Jézus szeretete soha el nem múlik, mivel Ő ma is él, ezért Ő rajtunk keresztül is akarja szeretetét tovább adni, a körülöttünk élő emberek között. Jézus Krisztus az Ő szeretetével, örök példát adott nekünk. Mi is lehetünk türelmesek, jóságosak, megbocsátók, nekünk sem kell a magunk hasznát keresnünk, vagy haragudnunk, gyűlölködnünk, vagy felrónunk mások bűneit. Törekedjünk arra, hogy általunk és bennünk is testet ölthessen Jézus Krisztus és az Ő nagy szeretete.

LEGYÜNK HÁLÁSOK A MEGVÁLTÁSÉRT

Hálások lehetünk Jézusért, és azért amit elmondott, tanított nekünk. Hálások lehetünk a MEGVÁLTÁSÉRT. Hálások lehetünk azért, amit elmondott, és cselekedett. Hálások lehetünk azért, amikor megállt a három halott mellett, és a már reménytelen helyzetben, azt mondja Lázárnak: „Lázár, jöjj ki!” Amikor azt mondja: a halott kisleány ágyánál: „Talita kum!”, kelj fel! Vagy az özvegyasszony egyetlen fia temetésénél, mondja az asszonynak: „Ne sírj!”, és a halott ifjút felébreszti. Hálások lehetünk azért, hogy sok mindent elmondott a példabeszédekben a mennyei Atya országáról, hogy elmondta, milyen is az az ország. Olyan jó, hogy nemcsak beszélt a mennyei Atya országáról, hanem meg is nyitotta, visszaszerezte számunkra azt az országot. Jézus Krisztus, az Atya Fia, nem csak hírt hozott onnan, nem csak elmondta milyen, hanem azt mondta: a miénk lehet. Nektek adom, nektek készítette Atyám. Hálások lehetünk Jézusnak, hogy tovább haladt Jeruzsálem felé, és nem riadt meg az Olajfák hegyén, sem a Golgotához vezető úton, de a kereszttől sem. Hálások lehetünk Jézusnak, azért, hogy nem félt a haláltól, a sírtól sem.

Hálások lehetünk Jézusnak, aki nem csak beszél: milyen a mennyország, hanem azt is megmondta, hogy elérhető minden újjászületett, megtért embernek. Hálások lehetünk Jézusnak, azért, hogy megmutatta lehet tisztán, szeretetben is élni, és e miatt fogja Ő megnyitni előttünk a mennyország kapuját, és léphetünk be egykor oda. Nekünk olyan Jézusunk van, Aki azért jött el gyermeki, emberi testben, azért született Szűz Máriától, azért lett emberré a Szentlélek által, hogy legyen köztünk, legyenek szemei, kezei, lábai, és hogy haladni tudjon a kitűzött célja, Jeruzsálem felé, a megváltásunk érdekében. Az első húsvét hajnalán Mária Magdolna a sírhoz ment, hogy sírjon és gyászoljon, hogy gyászolja azt, akit talán a legjobban szeretett a világon, sőt valószínű, hogy így volt. Talán emlékezni ment a szeretett, de elveszített Mesterre. Talán még egyszer látni akarta, ha holtan is azt, akihez annyira ragaszkodott. Mária Magdolna merengett a múlton, és valahogy nem jutott eszébe mindaz, amit Jézus sokszor elmondott. Magdolna talán, elfelejtette, amit Jézus többször is mondott a haláláról és feltámadásáról, a szenvedéséről, és arról, hogy mi fog történni Vele. Elfelejtette már Mária Magdolna Jézus szavait, és csak abba tudott kapaszkodni, amit Jézus halálakor tapasztalt, látott. Testvérek! Vigyázzunk, mert nem biztos, hogy a mi vallásos tanulmányaink, és ismereteink megtartanak minket az élet nehéz pillanataiban, vagy a gyász idején. Ismerünk olyan embereket, akik mindent tudnak Jézusról. Tudnak tőle szó szerinti idézeteket mondani, csak éppen a gyakorlatban nem ismerik az élő Jézus Krisztust. Nem sokat ér, ha a tanultakból nem lesznek jobbak a döntéseink, ha nem változik meg az életünk, és nem leszünk szentebbek, akkor nem tudunk továbblépni a Jézussal való igaz szeretet kapcsolatban. Lehet az élő, feltámadott Jézussal személyes, élő közösségben élni, ha nemcsak a halálát látjuk. Jézus valóban él és feltámadott. Tehát, nem maradhatunk a feltámadott Jézus nélkül, Húsvét nélkül, a hitetlenség és a kételkedés állapotában.

Tegyünk meg mindent azért, hogy ott legyünk mindig az élő Jézus Krisztus mellett, és engedjük, hogy Ő mellettünk legyen.

Ne csak látni akarjuk Őt, ne csak sodródjunk a tömeggel. Soha ne rekesszük ki Jézust az életünkől, hanem éljük meg a Vele való közösséget. Ha így teszünk, akkor igazi, örömteli Húsvétunk lesz, melyben először, vagy már sokadszorra érezhetjük meg Isten szeretetét, amelyet az Úr Jézus a szenvedéseivel, a kereszthalálával, a feltámadásával már bizonyított nekünk.

Lelki nap: Bűneink megbánása, feloldozása: **MÁRCIUS 27** – én kedd este 18:00 ó

Nagyheti szertartások: Nagycsütörtökön, Nagypénteken és Nagyszombaton:
este: 19 : 00 órakor kezdődnek.

Szentmisék hétköznap: Hétfő, Kedd, Szerda, Péntek reggel 7 óra, Csütörtök, és szombaton este 18 : 00 óra.

Vasárnap, és ünnepeken: reggel 7 ó, 9 ó, 11 óra, este 18 : 00 ó

Irodai szolgálat: Hétfőn, kedden, szerdán, pénteken: reggel 9 ó - fél 12 óráig.
délután: 15 : 00 ó – 16 : 30 ó-ig. Csütörtökön és ünnepeken nincs napi szolgálat!

Honlapunk: <http://hatvan-belvaros.hu>

